

Reformation i dag

5 teser om kirkens og samfundets situation i Luther-året 1996

Udgivet i Tyskland på Luthers 450. dødsdag (18.2.1996) og vedtaget i marts 1996 i Durban, Sydafrika på en præstekonference med ca. 1.000 præster og kirkeledere fra 14 lande.

Teserne

Kald til omvendelse

1. Når vor Herre og Mester Jesus Kristus siger: "Om-vend jer, for Himmeriget er kommet nær!" (Matt. 4,17), ønsker han at hele den troendes liv skal være præget af bod.

2. Denne bod begynder med *en nyorientering og en sorg* over den enkeltes og kirkens synd.

3. Når denne bod er alvorlig ment, fører den til, at den enkelte og kirken *hader synd og afstår fra at gøre den*, ikke i egen kraft, men ved Kristi nåde og kraft.

4. Gud lover den bodfærdige *tilgivelse og en ny start*: "Hvis jeg lukker himlen, så der ikke kommer regn, hvis jeg befaler græshopper at æde landet, eller hvis jeg sender pest over mit folk, og mit folk, som mit navn er nævnt over, så ydmyger sig og beder og søger mit ansigt og vender om fra deres onde veje, da vil jeg høre dem fra himlen og tilgive deres synd og læge deres land." (2. Krøn. 7,13-14)

Samfundssituationen i dag

5. Den enkelte synes at befinde sig godt i mange slags synder som gudløshed, hovmod, mangel på kærlighed, okkultisme, ulydighed, abort, utugt, ægteskabsbrud, ho-moseksuel praksis, narkotikamisbrug, løgn, griskhed og tyveri (jfr. 2. Mos 20,2-17; Rom 1, 18-31; 1. Kor, 6,9 og Gal 5,19-21).

6. Naturligvis er sådanne synder begået til alle tider, men i dag bliver mange af dem *offentligt tolereret* og dyrket. "Alligevel lever de det ikke bare selv sådan, men bifalder også, at andre gør det." (Rom 1,32)

7. I mange lande er love, som forbød gudsbespottelse, pornografi, abort, eutanasi (aktiv dødshjælp), homoseksuel praksis, narkotikamisbrug o.lign. blødt op eller helt ophævet.

8. Et samfund, der godkender handlinger, Bibelen betegner som synd, og som Gud derfor afskyr, og tilmed giver offentlig støtte dertil, graver sin egen grav. *Det er modent til Guds dom*. "Retfærdighed ophøjer et folk, synd er en modbydelighed blandt folkeslag." (Ordspr 14,34)

9. Mange lande ligner Romerriget før dets fald: Årsagen til undergangen var *det moralske forfald*.

10. Det er alene et spørgsmål om tid, før tidens stats- og samfundsapparater, der har rejst sig mod Gud, *bryder sammen*.

Kirkens fallit

11. I denne situation bør kirken (folke- og frikirker) på det lokale og internationale plan tage sin opgave alvorligt, være *lys og salt* og modarbejde denne samfundsudvikling. (Matt 5,13-16; Rom 12,2; Ef 5,11)

12. Hvis kirken ikke gør det, er den under samme dom, som Gud afsagde over den *utro vægter*: "Når jeg siger til den uretfærdige: Du skal dø! og du ikke advarer den uretfærdige og ikke taler til ham og advarer ham mod hans uretfærdige færd for at holde ham i live, så skal den uretfærdige dø på grund af sin skyld; men hans blod vil jeg kræve af din hånd." (Ezekiel 3,18)

13. Nogle enkeltpersoner og grupper inden for kirken står tidsånden tappert imod, men i mange lande forsømmer kirken som *helhed* mere og mere sin opgave: at forkynde evangeliet og at forsvare budene.

14. Kirken mister sin *orientering* fordi den underkaster sig tidsånden.

15. En *kirke* uden orientering kan ikke lede den *enkelte*.

Afkald på den Hellige Skrift

16. Kirken mistede sin orientering, da den begyndte at slække på *grundlaget* for al tro og erkendelse, nemlig den Hellige Skrift.

17. Vel bliver Bibelen *tilsyneladende* brugt i kirken, men den er blevet underlagt den autonome *fornufts* tyranni, som plukker den fra hinanden og fornægter Guds åbenbaring.

18. Zinsendorf beder: "Når *dit ord* ikke mere skal gælde, hvad skal troen da bygge på? For mig gælder det ikke om tusinder af verdener, men om at gøre dit ord."

19. Da kirken, set fra et reformatorisk syn, er et "*Guds ords værk*", ophører den med at være kirke, når den giver afkald på Guds ord.

20. Har man givet afkald på Guds ord, skal man ikke undre sig over følgerne: Efter at have givet afkald på Guds ord følger afkald på *indholdet* i Ordet. Det betyder: opløsning af den bibelske lære og det bibelske liv.

Opløsningen af den bibelske lære om Gud

21. Opløsningen af den bibelske lære begynder med opløsningen af den bibelske forståelse af Gud. I modsætning til Bibelens klare udsagn fornægter eller forvrænger mange "teologer" Guds *treenige væsen*, Guds *almagt*, hans *hellighed* og hans *retfærdighed*.

22. Den, der fornægter, at de *mirakler og profetier*, som Bibelen vidner om, har fundet sted, opfatter Gud som et magtløst princip - billedlig talt "uden arme og ben". Men en sådan "Gud" er en selvskabt afgud, en Gud for rationalistiske filosoffer. Det er ikke "Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud" og "Jesu Kristi far." (Blaise Pascal).

Opløsningen af den bibelske lære om Kristus

23. Nogle "teologer" i dag påstår, at Jesus kun var et *menneske*, en revolutionær, en fredsprædikant, en befrier e.l., men ikke Gud. Og videre: Han er hverken født af en jomfru eller opstået fra de døde og opfaret til himlen, han kommer ikke igen synlig i magt og herlighed, og: Hans død på korset kunne ikke frelse os fra vore synder. Til dette kan vi kun sige: Den kendte kætter Arius, som blev dømt i det 4. århundrede e.Kr., havde en bedre lære end disse moderne "teologer", fordi han trods alt så Jesus som et "over-naturligt logos" (ord) og ikke kun som et almindeligt menneske. Men al vranglære har en tendens til at forværres i tidens løb.

24. Indvendingen mod Arius og "moderne teologer" er: Jesus Kristus er ikke kun et menneske, han er ikke en, som er skabt af Gud, men han er *sandt menneske og sand Gud* tillige, Guds evige Søn, d.v.s. den anden person i den treenige guddom. "Den, der har Sønnen, har livet; den, der ikke har Guds søn, har ikke livet."

Opløsningen af den bibelske lære om synd og forløsning

25. Tager man indholdet ud af den bibelske lære om *Krist-us*, fjerner man samtidig den bibelske lære om *synd og for-løsning*, fordi en magtløs Jesus ikke kan frelse os fra synd, død og djævel.

26. Følgen bliver, at man enten bagatelerer synden og fornægter budenes ggyldighed, eller man tror, at forløsningen helt eller delvis ligger i vor egen hånd (*selvfrelse eller synergisme*).

27. Bagatellisering eller *fornægtelse af synden* møder vi i dag i forskellige holdninger i samfundet og i kirken, f.eks. i påstanden om at praktisering af homofili hverken er syndigt eller sygt, at pornografi, abort eller eutanasi ikke skal forbydes, og at frigivelse af narkotika vil reducere krimi-naliteten. Men "Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, gør det bitre sødt og det søde bittert." (Es 5,20)

28. Åbent eller skjult reklamerer forskellige "mode-teologer" for *selvfrelse*, f.eks. en feministiske blod-"teolo-gi", som forventer frelse gennem kvindens kraft og hendes menstruationsblod i stedet for Kristi blod. Eller frigørelses- og en revolutions-"teologi", som sætter sin lid til visse samfundsgruppers magt og deres revolutionære kamp. Eller en psykologisk "teologi", der håber på helbredelse gennem det menneskelige jeg's kraft samt visse teknikker, som tjener selvrealiseringen.

29. Men nu som før gælder: "Der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget *andet navn* (Jesus Kristus) under himlen, som vi kan blive frelst ved." (Ap Gern 4,12)

Fremmede ånder indtager kirken

30. Jo mere en kirke tilpasser sig *tidsånden*, jo mere risikerer den, ikke blot fordrive *Guds Ånd* fra sin midte, men også at lukke *fremmede ånder* ind ad bagdøren.

31. Disse fremmede ånder hersker i denne verdens ideolo-gier og religioner. (Efes 6,12)

32. Når nogle påstår, at de fremmede ånder er *identiske* med Guds Ånd, viser det vor tids formørkelse. (jfr. Rom 1,19-23) For dette gælder "... at det, der ofres, ofres til dæmoner og ikke til Gud." (1. Kor 10,20)

33. Når nogle ved interreligiøse bedesamlinger igen og igen sværger ved "*Assisis ånd*" (d.v.s. "Religionernes fredsbøn" fra Assisi i 1986), bør arrangørerne lytte til ordet: "Jeg er Herren, din Gud... Du må ikke have andre guder end mig." (2. Mos 20,2-3)

Verdsliggørelsen af kirken

34. Mange mennesker, blandt dem også politikere, venter på *et afklarende ord* fra kirken ud fra den Hellige Skrift.

35. Jo mere "moderne" og "verdensåben" kirken vil være, jo større er faren for, at den glemmer sit *eget ord*, som den er sat til at forkynde for en ateistisk og usikker befolkning.

36. En kirke, som tilpasser sig tidsånden og parolerne fra politikerne fra højre og venstre, er ikke mere i stand til at skabe forandringer i verden. Den suges ned af verdens hvirvelstrømme. Den bliver *verdsliggjort* og gør sig selv overflødig.

37. Dens eneste redning er at vende om, igen lytte til Guds tale, som den findes i den Hellige Skrift, og at råbe det ud til verden gennem ord og handling.

Hvordan forholder den troende sig til nutidens dom

38. At kirken i dag har mistet sin kraft og entydighed m.h.t. en bibelsk forankret lære og liv, er allerede *Guds dom* (1. Peter 4,17) og realiseringen af endetidens *frafald* fra den frelsende tro (Matt 24,12; 2. Tess 2,3).

39. En kirke, som i stadig større grad bliver *utro*, kende-tegnes ved, at den stiller sig mere og mere på linie med verden, blander hedenske afguder med Bibelens Gud, stræber efter penge, magt og verdens anerkendelse, ringe-agter budene og frelsen gennem Jesus Kristus og lægger stadig større pres på sande troende (Johs.Åb. 17,1 f.).

40. Alligevel er de *troende* opfordret til fortsat at tro, elske, håbe og bede for dem, som bagtaler og forfølger, så også disse må finde vejen til omvendelse. (Matt 5,44)

41. Men frem for alt er de troende kaldet til at være *tro* mod Herren og Frelseren Jesus Kristus, at modstå sam-menblanding og tilpasning og at kalde flest muligt til at blive Jesu disciple: "Gå derfor ud og gør alle folkeslag til mine disciple." (Matt 28,19)

At holde fast ved missionsbefalingen

42. Missionsbefalingen går parallel med forførelsen og ophører først, når Jesus kommer tilbage i magt og herlighed (Matt 24,14). Mission (i betydningen ufrelstes omvendelse til Jesus Kristus) er de troendes *positive svar* på de mange forførelser.

43. Mission er kirkens livsånde. Uden mission dør kirken. Der findes kun alternativerne: "*Mission eller død*" (Otto Riecker).

44. Der hvor kirken som helhed ikke længere tager missionsbefalingen alvorlig, er den enkelte troende kaldet til at udføre denne opgave, enten ved at oprette eller støtte bibeltro *missionsorganisationer*.

45. Gennem bibeltro missionsorganisationers arbejde kan nye menigheder og kirker dannes, som kan erstatte de kirker, som har forladt den kristne tro.

Spørgsmålet om at melde sig ud af kirken

46. Den enkelte kristne må ved hjælp af den Hellige Skrift selv prøve, hvorvidt hans menighed og kirke står på Guds ord eller ej.

47. Ser han afvigelser eller misforhold, skal han nævne disse offentligt. Drejer det sig om alvorlige misforhold, som der trods talrige indsigelser ikke bliver ryddet op i, har han valget mellem lidelse eller udmeldelse. Men så længe det er muligt, skal han undlade udmeldelse og i stedet vedblivende gøre opmærksom på misforholdene.

48. Misforholdene kan imidlertid blive så alvorlige, at en udmeldelse er *uundgåelig* af hensyn til den troendes samvittighed og lydighed mod Kristus. Dette sker, når en kirke vedtager love, som godtager vranglære og accepterer synden.

49. Melder en troende sig ud af en kirke, som i liv og lære har fjernet sig langt fra Guds ord, kan han være sikker på, at han ikke melder sig ud af Jesu Kristi kirke, men af en institution, som med urette kalder sig "kirke".

50. Den sande kirke (Jesu Kristi menighed), som heller ikke er fuldkommen, men hvis medlemmer prøver at leve et liv i Kristi kraft og efter Guds ord, fortsætter sit liv uden for denne institution og finder fællesskab under nye former. Kun for den gælder: "Dødsrigets porte skal ikke få overhånd over den." (Matt 16,18)

Et grundlag for at reformere kirken

51. Enhver kirke har brug for en reformation i betydningen: åndelig fornyelse. Den begynder altid med den enkelte: erkendelse af personlig skyld og kommen til kort samt tillid til Jesu Kristi nåde og kraft.

52. Kun *Jesus Kristus* skal være herre - ingen andre herrer, religionsstiftere eller ideologer.

53. Kun *Guds ord*, som er nedfældet i Bibelen, skal gælde - ingen andre ord, åbenbaringskilder eller ideologier.

54. *Kun ved tro og nåde* frelses vi, ikke ved selvfrelses-teknikker og reinkarnationsforestillinger. Heller ikke ved det tåbelige forsøg på at opnå den omfattende frelstetilstand i det kommende Guds rige på forhånd gennem troen på oprettelsen af et verdensfredsrike, baseret på menneskelig kraft.

55. "Jesus Kristus, som den Hellige Skrift vidner om ham, er *den ene Guds ord*, vi skal være lydige imod, lytte til og stole på i liv og død. Vi forkaster den falske lære, som siger, at kirken kan og skal have andre kilder til forkyndelsen over eller ved siden af dette ene Guds ord, så som andre oplevelser, magter, personligheder og sandheder, der anerkendes som Guds åbenbaring." (Bar-mendeklarationen, artikel 1 fra 1934)

Sand og falsk enhed

56. En sand reformation, forstået som åndelig fornyelse, fører gennem omvendelsen og forandringen af *mange enkeltpersoner* til et nyt *fællesskab* i ånden - først usynligt, senere mere og mere synligt.

57. De troendes *splittelse* i mange grupper, som ofte bekriger hinanden, er ulydighed mod Gud, en skam for verden og en

lammelse af missionsbefalingen (jfr. Joh 17,20 f). Den behøver dog ikke at være en uovervindelig hindring, hvis de troende samler sig om det centrale i evangeliet, nemlig syndernes retfærdiggørelse af bare nåde og opdager *enheden i det væsentlige*: "Enhed i det væsentlige, frihed i det uvæsentlige, frem for alt kærlighed."

58. De troendes enhed som følge af sand omvendelse er ikke enhed på bekostning af den bibelske sandhed, men *enheden i Kristi sandhed*. (Joh 14,6; 17,11-17; Ef 2,17)

59. *Sand enhed* omfatter alene dem, som tror på Jesus Kristus, som tager hans ord for sandhed, som er i verden, men ikke af verden og derfor bliver hadet af verden. (Joh 17) Falsk enhed derimod omfatter hele menneskeheden, som prostituerer sig med alle slags ideologier og religioner og med tvang, terror og vold forfølger alle, som er tro mod Jesus Kristus og ser Ham som herre, forløser og fredsbærer. (Åb 13 og 17)

60. *Sand enhed* giver Gud gennem mission og evangelisering og den klare opfordring til at blive frelst gennem tro på Jesus Kristus og ved at overgive sit liv til ham (Matt 28,18-20; Joh 17,6 ff). *Falsk enhed* undviger kaldet til omvendelse ved at sætte menneskeheds politiske problemer og forsøg på at frelse sig selv i forgrunden, en menneskehed uden Gud som "ikke har taget imod frelse gennem kærlighed til sandheden". Den vil finde sit klimaks i antikrist, som "sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud". (2. Tess 2,4.10)

61. *Sand enhed* tåler ikke vranglære (Gal 1,6-10; 2. Joh 9-11; Judas 3 ff.). *Falsk enhed* accepterer ikke bare vranglære, den opmuntrer også til den ved at blande sig med alle forskellige ideologier.

Teologiens fornyelse

62. For at få en reformation, forstået som "åndelig fornyelse" må teologien fornyes.

63. Teologien kan kun fornyes, hvis *Bibelen* som Guds ord igen tages alvorlig i teologistudiet, og den menneskelige fornuft underordner sig Ordet i respekt og ærefrygt.

64. *En bibeltro uddannelse*: Det er nødvendigt at oprette og anerkende bibeltro uddannelsesinstitutioner (skoler, bibelskoler, akademier og højskoler).

At praktisere menighedstugt

65. Mange misforhold i teologi og kirke skyldes mangel på praktisering af *menighedstugt*.

66. Menighedstugt indbefatter *afstraffelse* eller *eksklusion* af personer i menigheden, som offentligt står for vranglære eller har en ubibelsk livsførelse.

67. Skal menighedstugt være virksom, må den praktiseres på alle niveauer i det kirkelige hierarki. Den må også gælde *menighedsældste* og *-ledere*, som fremmer eller støtter forførelsen,

68. fordi "*en lille surdej gennemsyrrer hele dejen*" (1. Kor 5,6). Og det gælder endnu mere, når "surdejen" er en person i indflydelsesrig stilling.

Den enkelte troendes opgave

69. Hver enkelt troende er kaldet til at praktisere det "almindelige præstedømmet" (jfr. 1. Peter 2,9), hvilket betyder at tage det alvorligt at prøve liv og lære ved hjælp af den Hellige Skrift.

70. Til dette hører også at gøre modstand mod tidsånden og ikke tie, når man ser ubibelske tendenser. "Vi kæmper ikke med magt, men med Ordet." (Martin Luther)

71. Hver enkelt troende er indbudt til at holde kontakt med Gud gennem bibellæsning og bøn for at lade sig korrigere og styrke.

72. Han er kaldet til at forkynde budskabet om Jesus, som vi finder det i Bibelen, uden at gå på akkord med sandheden, uden at trække noget fra og uden at lægge noget til.

73. Han er kaldet til at tage Bibelen alvorligt og at leve også efter de etiske retningslinier, som går imod tidsånden.

74. Han er kaldet til at lede eller at medvirke til opbygning af menigheder, præget af vækkelse og mission.

75. Han er kaldet til at støtte kirkelige medarbejdere, f.eks. præster, som på grund af deres bibeltro og vækkesrettede forkyndelse har fået problemer med kirkeledelsen, som har sat grænser for deres arbejde eller sagt dem op.

76. Han er kaldet til at tilbageholde penge eller skat, der bliver brugt til noget, som er fjendtlig imod evangeliet.

77. Han er kaldet til at støtte eller arbejde med i bibeltro organisationer, arrangementer, skoler og massemedier.

Kirkens opgave

78. Kirken er kaldet til at orientere sig alene efter Guds ord og stå imod ubibelske læresætninger for at kunne formidle det videre til den enkelte og samfundet.

79. Den er kaldet til at give mere plads for missionerende menighedsopbygning, end det sker mange steder.

80. Den er kaldet til at give bibeltro medarbejdere, f.eks. pastorer frihed til at arbejde i kirken i stedet for at begrænse eller afskedige dem.

81. Den er kaldet til at afstå fra "tvangskollekter" til arrangementer, som ikke kan forenes med bibeltro kristnes samvittighed.

82. Den er kaldet til at give klare retningslinier i etiske spørgsmål, som er i overensstemmelse med og ikke i modstrid med Guds ord - f.eks. ægteskab, familie, abort, eutanasi og homoseksualitet.

Statens og samfundets opgave

83. Staten er ikke identisk med kirken (jfr. Joh 18,36). Alligevel er det en gavn og velsignelse for staten at give agt på og følge grundlæggende og bibelske normer, som skal formidles til den af kirken (noget som desværre sker mindre og mindre i mange lande).

84. Sådanne grundlæggende bibelske normer finder vi specielt i "de ti bud". (2. Mos 20,2-17)

85. Tages disse normer ikke længere alvorligt, opstår kaos og anarki.

86. Nogle grupper og partier i mange lande fremmer kaos og anarki ved åbent eller i det skjulte at modarbejde de guddommelige normer i de ti bud.

87. Den slags mennesker betegner den Hellige Skrift således: "Men det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme hårde tider. For da vil mennesker blive egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, u lydige mod deres forældre, utaknemmelige, spot-tere, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, brutale, fjender af det gode, forrædere, fremfusende, hovmodige, de vil elske nydelser mere end Gud; i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft... de er belæssede med synder og lader sig lede af alle mulige lyster, og vil altid lære, men aldrig lære sandheden at kende." (2. Tim 3,1-7)

88. I mange lande sidder sådanne mennesker, forløberne for "fortabelsens søn" (2. Tess 2,3) allerede ved magten eller stræber efter det. De udøver deres indflydelse gennem politik, lovgivning, massemedier, højskoler, skoler og kirker.

89. Politikere, jurister, journalister, lærere, kirkefolk, ja, mennesker af alle erhverv er kaldet til at modarbejde denne undergravelse gennem bøn og arbejde i bibelsk forstand.

Udsyn

90. Den nuværende udvikling i kirke og samfund er forudsagt i den Hellige Skrift.

91. Denne udvikling er et tidens tegn, som varsler Satans antikristelige verdensherskers komme.

92. Men Jesus Kristus skal komme igen og tilintetgøre "lovløshedens børn". (2. Tess 2,3)

93. Men da vi ikke ved, hvornår Jesus kommer tilbage, må vi arbejde, så længe det er dag.

94. Vi arbejder for Jesus og opbygningen af hans menighed af taknemmelighed for hans stedfortrædende død på korset og af kærlighed til ham - i forvisning om, at sejren er hans.

95. Dog, den grundvold, Gud har lagt, står fast, og den har et segl med denne indskrift: "Herren kender dem, der hører ham til," og: "Enhver, der påkalder Herrens navn, skal afstå fra uretfærdighed." (2. Tim 2,19) Amen!

Udgiver:

Sydafrika:

Christians For Truth (CFT) International, Private Bag 250, Kranskop 3550, RSA, Tlf. 0027 32 4812512/Fax 4812507

Tyskland:

Christen für die Wahrheit, Osterlängstr. 47,

D-73527 Schwäbisch Gmünd 10,

Tlf. 0049 7171 7004320/Fax 700431

ISBN 1-875026-05-3

Oversat til dansk af Benny Vilsgaard
Bibelcitatene er fra Bibelen - Den hellige Skrifs
kanoniske Bøger, udgivet af Det Danske Bibelselskab,
København 1993.